

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Q. D. V.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1567/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2018, čj. KRPU-125275-7/ČJ-2018-040022-ZZ, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 7. 2018, čj. 41 A 9/2018-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 1567/13, Praha 6, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

pokračování

[1] Žalobce byl shora označeným rozhodnutím žalované zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění. Dobu zajištění žalovaná stanovila na třicet dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění žalovaná mimo jiné uvedla, že se zabývala přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěla k závěru, že správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 nebude v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Při rozhodování žalovaná vycházela zejm. z výpovědi žalobce, který uvedl, že má v České republice manželku, její dceru a společného syna. Žalobce se s ničím neléčí a cítí se dobře. Na území České republiky nemá majetek, společenské ani kulturní vazby. Žalovaná zohlednila délku neoprávněného pobytu a konstatovala, že se žalobce nemohl integrovat tak, že by se nemohl vrátit do Vietnamu. Rozhodnutí o zajištění jistě představuje zásah do života žalobce, ale stav, ve kterém se ocitl, si přivodil pouze svým vlastním jednáním a v důsledku toho musel předvídat nepříjemné následky.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, v níž tvrdil, že se žalovaná nesprávně a nedostatečně vypořádala s hodnocením dopadů rozhodnutí do jeho soukromého života. Ve své výpovědi tvrdil, že zde má manželku a dceru, přičemž jeho rodina je zde plně integrována a odcestování do Vietnamu by pro jeho ženu znamenalo nemožnost pokračovat v zavedeném ekonomickém životě. Neopominutelnou povinností žalované bylo vypořádat se s tím, zda je pobyt žalobcovy manželky a dcery natolik závažným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, že nelze uvažovat o realizaci rozhodnutí o vyhoštění. Jelikož v rozhodnutí žalované chybí jakákoliv úvaha týkající se pobytu manželky a dcery, je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaná v této souvislosti opomněla i relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 8. 4. 2015, čj. 1 Azs 20/2015-45). Nelze se přitom spolehnout na posouzení, které bylo učiněno před více než třemi lety, kdy bylo vůči žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění.

[3] Krajský soud Ústí nad Labem (dále „krajský soud“) žalobu zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. V odůvodnění odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 12/2009-61, č. 1580/2009 Sb. NSS a usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS), z nichž dovedl, že nezbytným předpokladem pro vydání rozhodnutí o zajištění je úvaha o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění a toto rozhodnutí vykonat. Úkolem žalované tak bylo posoudit, zda neexistují překážky pro potenciální správní vyhoštění. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná dostala svým povinností a její rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné. Krajský soud se zabýval rovněž zákonností rozhodnutí žalované a její posouzení předpokladů pro rozhodnutí o zajištění žalobce vyhodnotil jako dostačující. Žalobce při dotazu na možné překážky bránící návratu do země původu pouze uvedl, že zde má manželku s dítětem. Pokud by se obával narušení rodinných vazeb, jistě by se k tomu vyjádřil blíže a neomezil se na strohé konstatování, že se zde tyto osoby nacházejí. Žalobce se naopak vyjádřil v tom smyslu, že je vycestování manželky v zásadě možné a jedinou obtíž spatřoval v tom, že by musela zavřít obchod. Žalobce navíc výslovně uvedl, že po skončení trestního řízení, které s ním je vedeno, chtěl vycestovat. Pokud sám chtěl vycestovat, jsou jeho žalobní námitky účelové. Rozsudek Nejvyššího správního soudu, na který žalobce odkázal, navíc nevyznívá v jeho

prospěch. Žalobce totiž začal svou rodinu budovat až v době vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho rodinný život tak byl od počátku nejistý.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti výroku I. rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2005 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatele se totiž žalovaná nijak nezabývala tím, že v průběhu správního řízení uvedl, že zde má manželku a dceru, přičemž rodina je plně integrována a odcestování by pro ženu znamenalo naprostou nemožnost pokračování v ekonomickém životě.

[5] Stěžovatel nesouhlasí s tím, jak věc vypořádal krajský soud a trvá na tom, že žalovaná se s uvedenou otázkou vypořádala nedostatečně. Je sice pravda, že žalovaná uvedla, že žalobce zde má rodinu a konstatovala, že nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, ovšem jakékoliv další úvahy (které naproti tomu vtělil do odůvodnění krajský soud), v odůvodnění chybí. Podle stěžovatele nelze akceptovat pouze obecné vyjádření ve smyslu, že rozhodnutím nebude zasaženo do soukromého a rodinného života. Povinností žalované bylo alespoň stručným a přezkoumatelným způsobem vyhodnotit konkrétní tvrzení a uvést, proč přítomnost rodiny stěžovatele nepředstavuje překážku pro zajištění. Podstatou žalobních námitek byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované. To, že se krajský soud v odůvodnění rozsudku podrobně zabýval mírou zásahu do soukromého a rodinného života, nemůže nijak napravit vadu rozhodnutí žalované. Vady správního rozhodnutí totiž nelze napravovat v průběhu soudního přezkumu.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření předně podotkla, že stěžovatel má od 25. 12. 2015 pravomocně vysloveno rozhodnutí o správním vyhoštění. Po celou tuto dobu neučinil žádné kroky k vycestování, nekomunikoval se zástupcem, aby zjistil stav řízení o správním vyhoštění a dodnes tvrdí, že o právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí nic neví. Zástupci však bylo toto rozhodnutí doručeno a následná nekomunikace jde k tíži stěžovatele. Stěžovatel se svou rodinou ani neučinil žádné kroky vedoucí k odstranění případné tvrdosti správního vyhoštění a vědomě po celou dobu pobýval na území České republiky neoprávněně. Stěžovatel ve svém vyjádření uvedl, že po skončení trestního řízení, v němž byl nepravomocně odsouzen, by z ČR vycestoval. To je v rozporu s tvrzeními v žalobě a kasační stížnosti. Otázka dopadů do soukromého a rodinného života byla zevrubně zkoumána a žalovaná dospěla k jednoznačnému závěru, že správní vyhoštění nebude mít nepřiměřený dopad. Vztah stěžovatele s manželkou započal v době neoprávněného pobytu, v této době byl také uzavřen sňatek a z manželství se narodil syn. V dané době byl stěžovatel opakovaně trestně stíhán za drogovou trestnou činnost. Žalovaná podotkla, že opakovaně odkazuje na dceru, přičemž s manželkou má syna. Pobytové oprávnění stěžovatele zaniklo 2. 8. 2008. Správní vyhoštění bylo prvně uloženo v roce 2011, poté spolu se zákazem vstupu a pobytu na území EU v roce 2015. Žalovaná tak zajištěním pouze zajišťuje podmínky pro realizaci vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Podstata kasační námitky spočívá v tom, že žalovaná se přezkoumatelně nevypořádala s otázkou posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, ačkoliv věděla, že zde stěžovatel má rodinu. Jelikož krajský soud tuto vadu neshledal a žalobu zamítl, zatížil tím své rozhodnutí vadou podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[10] Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie „*oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění*“.

[11] Jak správně uvedl ve svém rozsudku také krajský soud, posouzení důvodů znemožňujících vycestování (jedním z nichž může být i nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, viz § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců) v rámci řízení o zajištění cizince je předběžné a subsidiární. Jakkoliv lze se stěžovatelem v obecné rovině souhlasit, že existence reálného předpokladu pro vyhoštění představuje jednu z podmínek zajištění cizince, nelze přehlížet smysl řízení o zajištění, jímž není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné, jsou-li překážky vycestování správnímu orgánu v době rozhodování o zajištění známy nebo vyšly-li v řízení najevo (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150). V řízení o zajištění proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno. Postačí závěr o možnosti vyhoštění.

[12] Rozsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění ve vztahu k posouzení přiměřenosti případného zásahu do rodinného a soukromého života, k němuž by mohlo dojít vyhoštěním cizince, se s ohledem na výše uvedené závěry bude odvíjet od tvrzení cizince a od skutečností zřejmých ze spisu.

[13] Stěžovatel namítl v žalobě a v kasační stížnosti, že překážkou vyhoštění z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života je přítomnost stěžovatelovy manželky a dcery na území ČR. Jak vyplývá ze správního spisu, toto tvrzení je nepřesné, jelikož stěžovatel zde má dle své výpovědi ze dne 20. 6. 2018 manželku a syna. Dceru má stěžovatelova manželka z dřívějšího vztahu.

[14] Jak již správně poukázal krajský soud, stěžovatel při výsledku pouze uvedl, že zde má manželku a dceru. Když byl výslovně dotázán, jaký by mělo správní vyhoštění dopad do jeho soukromého a rodinného života, uvedl, že nemá ve Vietnamu žádné zázemí, manželka je sama a aby mohla vycestovat, musela by zavřít obchod.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že se žalovaná s uvedenou otázkou vypořádala naprosto nedostatečně a pouze lakonicky konstatovala, že stěžovatel zde má manželku a dítě a rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života. Jakékoliv další úvahy v odůvodnění podle stěžovatele chybí. Nejvyšší správní soud zde stěžovateli nemůže dát za pravdu. Aniž by byl rozsah vypořádání určité otázky sám o sobě jakkoliv směrodatný, žalovaná se přiměřeností dopadů rozhodnutí zabývala na převážné části str. 6 rozhodnutí a nejednalo se o „*lakonické konstatování*“, jak tvrdí stěžovatel. Žalovaná nejprve uvedla, že zde má stěžovatel uvedené rodinné příslušníky. Dále uvedla, jaké okolnosti při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlednila, z jakých skutečností vycházela a k jakému dospěla závěru. Žalovaná výslovně připustila, že zajištění za účelem vyhoštění jistě představuje zásah do života stěžovatele, ale stav, ve kterém se ocitl, si přivodil pouze svým vlastním jednáním a v důsledku toho musel předvídat pro něj jistě nepříjemné následky. Nejvyšší správní soud považuje způsob, jakým se žalovaná s věcí vypořádala za přezkoumatelný, a to zejména s ohledem na rozsah stěžovatelových tvrzení a povahu rozhodnutí o zajištění, v jehož rámci je možnost správního vyhoštění zkoumána pouze předběžně. Krajský soud tudíž nepochybil, pokud rozhodnutí žalované nezrušil pro nepřezkoumatelnost a není tak naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kterého se stěžovatel dovolával.

[16] Jelikož stěžovatel namítal toliko nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, Nejvyšší správní soud již dále její úvahy věcně nepřezkoumával. Stěžovatel nyní tvrdí, že podstatou jeho žaloby byla námitka nepřezkoumatelnosti a nikoliv posouzení existence či neexistence zásahu do soukromého a rodinného života. Jak ovšem vyplývá z žaloby, žalobce napadal rozhodnutí žalované z důvodu, že „*se nesprávně a nedostatečně vypořádala se zásahem rozhodnutí do soukromého života žalobce*“. Pokud stěžovatel svůj žalobní důvod formuloval tímto způsobem, nelze nyní krajskému soudu vyčítat, že se zabýval jak přezkoumatelností rozhodnutí žalované, tak následně „*správností*“ právního posouzení.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[19] V řízení před krajským soudem byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Odměna ustanovenému zástupci náleží za

pokračování

poskytnutí dvou úkonů právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), spočívající v podání kasační stížnosti a doložené konzultaci s klientem v rozsahu 80 minut [písemné podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a další porada přesahující jednu hodinu dle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu], při sazbě 3 100 Kč za úkon právní služby [dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna ustanoveného zástupce tak činí 6 200 Kč. Pokud jde o náhradu hotových výdajů ustanoveného zástupce, ta je stanovena paušálně v § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 300 Kč za každý jeden úkon právní služby. Na náhradě hotových výdajů proto ustanovenému zástupci náleží částka 600 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani ve výši 21 % podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celkem tedy ve výroku IV. tohoto rozsudku přiznal Nejvyšší správní soud ustanovenému advokátovi na odměně za zastupování stěžovatele a na náhradě hotových výdajů částku 8 228 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. března 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu